

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **R. N. U.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2011 čj. OAM-223/ZA-14-K03-2010, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2011 čj. OAM-223/ZA-14-K03-2010 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žaloba projednávaná krajským soudem směřovala do v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu), kdy správní orgán rozhodoval o žalobcově žádosti opakovaně.

Žalobce nejprve obecně namítl porušení § 3 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád, dále vyslovil přesvědčení, že v jeho konkrétním případě došlo k naplnění podmínek § 12, § 14 či § 14a zákona o azylu. Tvrdil, že Pákistán opustil proto, že byl pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod a dále pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. První obavu spojoval se svými politickými aktivitami, konkrétně se členstvím v Pákistánské lidové straně a s následným přestupem do strany Tahreek-e-Insaf. Druhým důvodem jsou obavy z násilných reakcí vůči osobě žalobce ze strany Jamaat-e-Islam a to v souvislosti se sňatkem uzavřeným na území České republiky s křesťankou. Nesouhlasil s tím, že jeho výpověď je nevěrohodná, dílčí nepřesnosti vysvětlil svým nedobрым zdravotním stavem vyplývajícím z onemocnění cukrovkou. Připomněl, že v Pákistánu hnutí Jamaat-e-Islam vyzývá k potrestání žalobcovy osoby v souvislosti s uzavřením manželství s nemuslimkou, výzvy k potrestání jsou dostupné na veřejných prostranstvích. Nebezpečí nelze vztáhnout toliko na oblast města Sialkot a okolí, jak uzavřel žalobce, neboť díky výzvě k potrestání se nemůže cítit bezpečný ani v ostatních oblastech Pákistánu. V tomto směru považoval úvahy správního orgánu v otázce možnosti vnitřního přesídlení za nedostatečně odůvodněné a nepodložené objektivně zjištěnou situací v Pákistánu, jak vyžaduje v obdobných případech Nejvyšší správní soud v Brně (dále jen NSS). K této otázce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 27. 10. 2011 č. j. 6 Azs 22/2011-108. Za nesprávné a nedostatečně odůvodněné považoval žalobce rovněž rozhodnutí o neudělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V tomto směru se správní orgán spokojil s konstatováním, že žalobce bude v zemi léčen, byť na nižší úrovni, avšak skutečnou situaci pákistánského zdravotnictví a možnosti léčby žalobce v případě jeho návratu nezjišťoval. S ohledem na výše uvedené označil za nesprávné rovněž rozhodnutí v té části, která se týká reálného a bezpečného návratu žalobce do Pákistánu. V případě návratu by žalobci jistě z důvodů popsaných hrozilo uvěznění a s ohledem na situaci v pákistánských věznicích by mu hrozila vážná újma na zdraví. Požadoval proto rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Správní orgán se k žalobě vyjádřil ve svém stanovisku ze dne 15. prosince 2011. Odkázal na řádný průběh správního řízení, výsledné rozhodnutí a zopakoval obsah žalobních námitek. Především uvedl, že některá tvrzení žalobce jsou ve vzájemném rozporu a navíc nekorespondují s informacemi o zemi původu, a proto vykazují znaky nevěrohodnosti. Poukázal rovněž na první řízení o udělení mezinárodní ochrany, ve kterém žalobce tvrdil obavy z návratu s tím, že by byl zabit policisty nebo vojáky. Do Pákistánu se však opakovaně vrátil a žádnou újmu neutrpěl. Problémy se soukromými osobami mohl řešit za pomoci kompetentních orgánů své země, k řešení jím tvrzených potíží mohl rovněž využít možnost vnitřního přesídlení, což neučinil. Institut mezinárodní ochrany může nastoupit teprve poté, kdy se prokáže neúčinnost vnitrostátních prostředků ochrany, což v konkrétním případě nenastalo. Otázce zdravotního stavu žalobce se správní orgán rovněž věnoval a z důvodů výše popsaných nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu hrozilo nebezpečí předvídané v § 14a zákona o azylu. V podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí a trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu při jednání a to za přítomnosti obou stran sporu, zástupce žalobce a tlumočnicka jazyka kurdského. Při jednání soudu žalobce předložil kopie dvou dokladů (důkazů). Mělo se jednat o informační zprávu, tedy jakousi obdobu zahájení trestního stíhání. Tlumočnick přeložil její obsah, ze kterého vyplynulo, že se jedná o zprávu ze dne 16. 8. 2008 popisující incident v Islamabadu, kdy při demonstraci účastníci spolu s advokáty provolávali protivládní hesla, došlo ke střetu s policií, byla zničena státní budova, poškozeny vozy policie apod. Jedním z účastníků byl rovněž žalobce. Dalším důkazem byla kopie průkazky mající dokladovat žalobcovo členství v Pákistánské lidové straně. K dotazu soudu žalobce objasnil, že kopie mu zaslali rodinní příslušníci, originální průkaz po ukončení členství ve straně vrátil, originál „zahájení trestního stíhání“ se dle žalobce nalézá na policejní stanici, kopii pořídil známý. Správní orgán připomněl, že se jedná o žalobcovu druhou žádost, problémy se členstvím v Pákistánské lidové straně neměl, neboť se do Pákistánu opakovaně vrátil. Manželství se ukázalo jako účelově uzavřené a druhou žádost podal žalobce poté, kdy mu nebyl udělen dlouhodobý pobyt. Předložené kopie nic nového nedokladují, a proto setrval na zamítnutí žaloby. Rovněž žalobce trval na důvodech své žádosti s tím, že správní orgán se s jeho námitkami dostatečně spolehlivě a přesvědčivě nevypořádal. Veden žalobními body krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumal při jednání za přítomnosti obou účastníků (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalobce se domáhal poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu s odkazem na ust. § 12 zákona o azylu. Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu). Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu udělí azyl, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) je zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud v projednávané věci ověřil následující: první žádost žalobce uplatnil v květnu 2006 a rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany vydal žalovaný dne 21. května 2007. K prvnímu řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo k dispozici ve správním spise toliko výše uvedené rozhodnutí, resp. jeho kopie. Žalobce tvrdil problémy se svým členstvím v Pákistánské lidové straně (Pákistán Peoples Party), uváděl potíže s policií, falešná obvinění a mučení své osoby. Správní orgán vyhodnotil výpověď žalobce jako nevěrohodnou a mezinárodní ochranu mu neudělil. Řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno na základě žádosti žalobce ze dne 14. 6. 2010 a doplněno dvěma pohovory konanými dne 11. 5. 2011 a 14. 7. 2011. Žalobce uvedl své členství v Pákistánské lidové straně, které

mělo trvat do roku 2008, následně pak vstoupil do strany Tahreek-e-Insaf a to v roce 2009. Členský průkaz či jiný doklad nepředložil. Popsal svoji účast na demonstraci proti vládě, konflikt s policií, zapálení vládní budovy, což pro žalobce znamenalo zahájení trestního stíhání. Připustil, že z České republiky neměl v úmyslu vůbec odejít, nicméně se mu nepodařilo vyřídit si potřebné doklady pro další legální pobyt. Dalším problémem byl jeho sňatek, díky kterému by byl v případě návratu vystaven postihu ze strany hnutí Jamat-e-Islami.

Krajský soud nebude opakovat a přepisovat detailní obsah pohovorů, když oběma stranám jsou fakta žalobcem přednesená známa a jsou zachycena na straně třetí až šesté přezkoumávaného rozhodnutí. Lze nicméně shrnout, že žalobce měl být dle svého přednesu nejprve členem Pákistánské lidové strany, poté vstoupil do strany Tahreek-e-Insaf. Potvrdil, že v České republice pobýval od roku 2005 do roku 2007, kdy se v květnu 2007 oženil s občankou České republiky, poté se vrátil do Pákistánu (neprodlouženo vízum) a zpět do ČR přicestoval v březnu 2008. V dubnu téhož roku se vrátil zpět do Pákistánu a 16. 10. 2009 opět přicestoval do České republiky. Připustil, že při svých opakovaných pobytech v Pákistánu se do konfliktu se státní mocí či policií nedostal, údajně se pohyboval na různých místech u svých přátel. Poté však popisoval problémy při demonstracích, kterých se osobně účastnil, měl být při demonstracích zadržen a bit. Uvedl, že je na jeho osobu vydán zatykač a to již od roku 2004, který – v souvislosti s tím, kdo je u moci – opakovaně pozbývá a znovu nabývá platnosti. Další obavy spojil s demonstrací v Islamabadu.

V průběhu správního řízení doložil kopii plakátu (výzvy), dle které hnutí Jamat-e-Islami mělo zjistit, že žalobce se oženil s cizinkou (nemuslimskou), a proto pro případ, že bude nalezen, musí být potrestán. Při druhém pohovoru doložil další kopii dokladu k uvedenému problému s tím, že pokud bude viděn ve městě Sialkot či okolí, tak obsahuje výhružku ze hnutí Jamaat-e-Islami smrti – setnutím hlavy. Stejný osud má potkat každého, kdo by žalobci pomáhal. Rovněž tvrdil, že bude potrestán za změnu své víry, což ovšem nebyl schopen přesvědčivě vysvětlit a žádné důkazy předložit.

V průběhu pohovorů žalobce rovněž poukázal na svůj nedobrá zdravotní stav související s onemocněním cukrovkou. Pokud byl v určitých situacích žádán správním orgánem, aby objasnil některé nesrovnalosti či upřesnil data, odkázal se na problémy s pamětí právě s ohledem na nemoc. K otázce zdravotního stavu doložil několik lékařských zpráv. Poměrně zásadní je zpráva MUDr. Vlasty Pivarčiové z diabetologické ambulance Nemocnice Na Františku (není datována, založena na č. l. 43 správního spisu, správnímu orgánu doručena dne 9. 12. 2010). Z ní se podává, že žalobce je léčen s cukrovkou 1. typu při aplikaci čtyřech dávek inzulínu denně. Další ze zpráv je ze dne 19. 8. 2011, žalobce hodnotí jako dobře spolupracujícího pacienta, kdy stresová situace a psychické vypětí velmi zhoršují jeho zdravotní stav, vykazuje velmi neuspokojivé, tj. vysoké hodnoty glykémie.

Přednes žalobce doplnil správní orgán o informace o Pákistánu, konkrétně se jednalo o Zprávu MZ USA z 11. března 2010 o dodržování lidských práv v Pákistánu za rok 2009, Výroční zprávu Human Rights Watch z ledna 2011 (dále HRW), Zprávu

o zemi MV Velké Británie z 18. ledna 2010, Informace o politických stranách, hnutích a organizacích a dále zprávy obsažené v aktuální databázi ČTK k 22. 5. 2011. Zpráva HRW hovoří o zneužívání síly ze strany policie a armády v okresech (např. popravy bez řádného soudu, svévolné držení ve vazbě, nucené vystěhování apod.). Zpráva MZ USA konstatuje, že Pákistán si i nadále zachoval trest smrti za obyčejné zločiny

Krajský soud se nyní zaměří na posouzení věrohodnosti příběhu žalobce a bude se věnovat tomu, jak se s danou otázkou vypořádal správní orgán. Lze žalovanému jistě přisvědčit, že v přednesech žalobce je řada rozporů (časových i obsahových), které neodpovídají realitě získané ze zpráv o zemi původu a které žalobce přesvědčivě nevysvětlil. V tomto je možné plně odkázat na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se věnuje rozboru věrohodnosti výpovědi žalobce a vysvětluje důvody, pro které lze jeho příběh zpochybnit. I krajský soud považuje za přílehavý závěr žalovaného, že obavy z reakce Pákistánské lidové strany lze označit za liché, neboť žalobce se do země opakovaně vrátil, přicestoval i vycestoval legálně, pobýval v Pákistánu a žádné újmy nedoznal. Na tomto závěru nic nemění ani jím předložená kopie průkazky člena Pákistánské lidové strany. Správní orgán otázku nevěrohodnosti žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí posuzoval nicméně i s ohledem na průběh a výsledek předchozího řízení o první žádosti. V tomto směru krajský soud správnímu orgánu vytýká, že součástí správního spisu je toliko kopie konečného rozhodnutí a spisový materiál neobsahuje podklady, ze kterých žalovaný vycházel (žádost žalobce a obsahy pohovorů). Krajský soud je přesvědčen, že bylo namístě, pokud správní orgán nevěrohodnost opírá rovněž o skutečnosti známé z prvního řízení, aniž by žalobce ovšem byl se svými přednesy konfrontován a bylo provedeno porovnání původních informací uváděných žalobcem s jeho současným přednesem.

Pokud v tomto konkrétním řízení (o druhé žádosti) dále žalobce spojoval své obavy z návratu s účastí na demonstraci v Islamabadu a k ní u jednání dokladoval kopii o zahájení trestního stíhání, pak v tomto směru nelze bez dalšího dokazování výpověď žalobce považovat za nevěrohodnou. Je možné připustit, že žalobce není schopen vzpomenout, zda-li k incidentu před vládním palácem došlo v roce 2008 či v roce 2009, nicméně se jednalo o období, kdy fakticky v Pákistánu pobýval a v průběhu řízení vysvětloval „absenci“ své paměti odkazem na své onemocnění. Je tedy otázkou, zda-li se žalobce mohl uvedené demonstrace zúčastnit a zda-li i s odstupem doby je reálné, že by v případě návratu mohl být vystaven trestu. Z dosavadního přednesu žalobce by bylo možné usoudit, že jím tvrzené trestní stíhání je spíše podmíněno „vandalskými projevy“ účastníků demonstrace, nicméně pokud by se nepodařilo vyvrátit žalobcovu účast na demonstraci (např. z důvodů zcela zřejmé nevěrohodné výpovědi), pak by bylo namístě pokusit se konkrétním dotazem ověřit, jakým způsobem se státní orgány k účastníkům demonstrace zachovaly, tzn. zda-li lze předpokládat represe žalobcem tvrzené. Krajský soud jako v případech obdobných připomíná jedno z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně (dále NSS), ve kterém se soud vyjadřuje mimo jiné k požadavkům na náležité dokazování. V rozhodnutí NSS ze dne 30.9.2008, čj. 5 Azs 66/2008-70 (Ej 549/2008) se uvádí následující: „*Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo*

mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel ani žalovaný schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.“

Krajský soud se dále nemohl ztotožnit se závěry žalovaného v otázce žalobcových obav z násilí vůči jeho osobě, ke kterému mělo dát podnět hnutí Jamaat-e-Islami v souvislosti se sňatkem žalobce s nemuslimkou. Samotné manželství je zjevně nefunkční, nicméně pro posouzení důvodnosti žalobcových obav je faktická situace v jeho manželství bezpředmětná. Správní orgán sice uzavřel, že žalobci nic nebrání v možnosti vnitřního přesídlení v rámci Pákistánu, nicméně jeho úvahy k této otázce nekorespondují požadavkům Nejvyššího správního soudu tak, jak namítl žalovaný. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. října 2011 č.j. 6 Azs 22/2011-108 odkázal v otázce úvah reálné možnosti vnitřního přesídlení na jiný své rozsudky a to ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, upřesnil, jakým způsobem ověřit, zda žadatel může skutečně nalézt účinnou ochranu před pronásledováním či vážnou újmu v jiné části země, jak to požaduje § 2 odst. 8 zákona o azylu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí. Posuzuje se: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele (srov. též § 2 odst. 8 zákona o azylu ve spojení s čl. 7 odst. 2, čl. 8 odst. 1 a odst. 2 kvalifikační směrnice). Kritéria se posuzují poslopně od otázky dostupnosti jiné oblasti, účinnosti tohoto řešení, rizika navrácení do místa hrozící újmy až k otázce poskytnutí minimálního standardu lidských práv po přesídlení. Pokud správní orgán připustil, že by žalobce mohl mít problémy z důvodů uzavření manželství s nemuslimkou, tedy pokud nezpochybnil v tomto směru jeho přednes, což se nestalo, neboť na straně deváté přezkoumávaného rozhodnutí uvádí, že „*potencionální nebezpečí hrozící od členů hnutí Jamaat-e-Islami, je omezeno právě na tento region*“ (míněno město Sialkot a okolí), pak měly být jeho úvahy o reálnosti vnitřního přesídlení hodnoceny v souladu s rozhodovací praxí a požadavky Nejvyššího správního soudu. V tomto směru byla žalobní námitka důvodná.

Konečně se krajský soud se žalobou ztotožnil i v tom směru, že rozhodnutí o neudělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu nebylo přesvědčivě odůvodněno, resp. závěry učiněné žalovaným neměly spolehlivý podklad ve shromážděných důkazech. Z lékařských zpráv dokládaných žalobcem v průběhu správního řízení jednoznačně vyplývá, že trpí cukrovkou 1. typu, čtyřikrát denně si aplikuje inzulin a hodnoty glykémie nejsou uspokojivé. Správní orgán konstatoval, že

cukrovka je civilizační choroba, připomněl, že samotný žalobce potvrdil, že byl v Pákistánu léčen, a proto neshledal důvod zvlášť hodný zřetele pro udělení tzv. humanitárního azylu. Lze jistě souhlasit, že cukrovka je civilizační onemocnění a rovněž tak je zcela nepochybné, že nelze připustit, aby do azylového řízení vstupovali žadatelé vedeni potřebou kvalitnější a lepší lékařské péče, nežli by se jim dostalo v zemi původu. Vždy je nicméně potřebí hodnotit ten který konkrétní případ. Krajský soud má na paměti, že na humanitární azyl není nárok a výsledné rozhodnutí je vydáváno na základě správního uvážení žalovaného. Konečná úvaha však nemůže mít znaky libovůle a musí vycházet z konkrétních objektivních podkladů. V tomto případě se však správní orgán v zásadě spokojil s obecnými zprávami o situaci zdravotnictví a možnostech léčby. Pokud si žalobce aplikuje inzulín čtyřikrát denně a vykazuje vysoké hodnoty glykémie, jak potvrzuje jeho ošetřující lékařka, měl správní orgán pro tento konkrétní případ cíleně ověřit, jaká bude situace žalobce pro případ návratu. Ve spise je sice založena zpráva MV Velké Británie z 18. 1. 2010, nicméně pasáž věnující se problematice zdravotnictví v ní chybí. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55 (Ej 174/2004), se k této problematice uvádí: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V této otázce považoval krajský soud za logické, s ohledem na své výhrady k rozhodnutí žalovaného ohledně rozhodovacího postupu ve věci humanitárního azylu, zrušit přezkoumávané rozhodnutí i v té části, která se vztahuje k doplňkové ochraně. Je namístě umožnit správnímu orgánu, aby po vyhodnocení soudem

vytýkaných pochybení uvážil, jaká forma ochrany by v případě žalobce, pokud by se po doplnění dokazování prokázala důvodnost jeho námitek, jevila nejvhodnější.

Krajský soud připouští, že příběh žalobce provázejí nejasnosti, které v určitém směru vzbuzují pochybnosti o jeho reálném základu – alespoň v dílčích otázkách, nicméně žalobní námitky nebyl schopen za dosavadní důkazní situace přesvědčivě vyvrátit. Teprve po doplnění dokazování k otázce možné hrozby uvěznění žalobce, posouzení důvodnosti a reálnosti jeho obav s přihlédnutím k výhrůzkám hnutí Jamaat-e-Islami včetně doplnění dokazování v otázce skutečné dostupnosti zdravotní péče pro žalobce v případě jeho návratu tak, aby nedošlo k ohrožení jeho života, bude možné jeho příběh vyhodnotit objektivně. Ve směru pochybností výše zaznamenaných tak zůstává doplnění dokazování na správním orgánu.

Za dané situace krajský soud rozhodnutí žalovaného s ohledem na důvodnost vznesených námitek ve smyslu nedostatečně zjištěného skutkového stavu zrušil pro vady řízení a věc tak vrátil žalovanému k dalšímu projednání (§ 78 odst. 1, odst. 4 a odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný po vyhodnocení výše specifikovaných a soudem rozebraných žalobních námitek doplní dokazování a o žádosti opětovně rozhodne. Odstranění a objasnění zjištěných vad vyžaduje zásadnější doplnění dokazování způsobem v tomto rozhodnutí popsáním.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalovanému. Při jednání se zavázal, že krajskému soudu doručí specifikaci účelně vynaložených nákladů, které mu vznikly v souvislosti s tímto řízením. Do doby vyhotovení písemné verze rozhodnutí však krajský soud žádný takový podklad neobdržel, a proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. dubna 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně